

УДК 351.74(477)(075.8)

DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2020.3.18>

Володимир Іванович Стреляний,

кандидат юридичних наук,

Харківський національний університету внутрішніх справ,

кафедра правоохоронної діяльності та поліцейстики (доцент);

 <https://orcid.org/0000-0002-4608-3062>

СУЧАСНИЙ СТАН АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СПЕЦІАЛЬНО УПОВНОВАЖЕНИХ СУБ'ЄКТІВ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Розкрито зміст поняття «спеціально уповноважені суб'єкти у сфері протидії корупції», закріплено в ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції». На основі аналізу чинного адміністративного законодавства України визначено органи державної влади, що підпадають під це поняття. На підставі наявної в адміністративній науці класифікації органів державної влади, що поділяє їх на органи загальної та спеціальної компетенції, надано рекомендації щодо вдосконалення переліку тих державних органів, які мають статус спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції.

Ключові слова: протидія корупції, органи державної влади спеціальної компетенції, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, органи прокуратури, органи Національної поліції.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

У сучасному суспільстві визнаним є факт, що корупція існує в більшості сфер життя незалежно від політичного, економічного та соціального рівня розвитку країни. Корупція загрожує політичному та соціально-економічному розвитку, підриває авторитет країни, завдає шкоду в різних сферах суспільної діяльності органам державної влади та місцевого самоврядування, підприємствам, установам, організаціям і окремим громадянам. Указане явище негативно впливає на реалізацію конституційних прав і свобод людини та громадянина й на проведення економічних і соціальних реформ в окремих країнах, породжує недовіру до державних та комунальних інституцій. Важливим чинником протидії корупції є належне законодавче регулювання діяльності органів державної влади, що створюються і функціонують спеціально з цією метою. Закон України «Про запобігання корупції» містить поняття «спеціально уповноважені суб'єкти у сфері протидії корупції», проте його зміст розкрито лише частково, а оформлення має деякі недоліки.

Стан дослідження проблеми

Проблеми функціонування державних органів у сфері протидії корупції ставали предметом досліджень багатьох науковців, серед них В. Андріанов, Т. Вульф, Е. Гюрген, І. Коруля, Г. Куріс, М. Мельник, Є. Невмержицький, І. Ревак, С. Рогульський, С. Серьогін, І. Чемерис та ін. Однак питання належного законодавчого визначення кола спеціально уповноважених органів державної влади в цій сфері тривалий час залишається поза полем наукових досліджень.

Мета і завдання дослідження

Мета дослідження полягає у визначенні за допомогою аналізу чинного адміністративного законодавства України кола органів державної влади, що є спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції, а також у наданні науково обґрунтованих пропозицій щодо їх визначення. *Мета* дослідження досягається шляхом вирішення таких *завдань*, як тлумачний аналіз норм профільного законодавства, які визначають коло спеціально уповноважених органів у сфері протидії корупції, виокремлення законодавчих недоліків щодо їх визначення та надання рекомендацій з удосконалення законодавства в цій сфері.

Наукова новизна дослідження

За результатами дослідження сформульовано вичерпний перелік спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції в Україні, надано пропозиції щодо вдосконалення положень Законів України «Про запобігання корупції» та «Про прокуратуру» стосовно визначення переліку спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції.

Виклад основного матеріалу

За роки незалежності прагнення українського народу визначилися в контексті імплементації європейських демократичних правових та соціальних стандартів і цінностей. У зв'язку з цим побудова громадянського суспільства і становлення правової держави є неможливими без подолання корупції та усунення причин і умов, що її породжують, в органах державної влади, місцевого самоврядування та у приватному секторі.

Розроблення та реалізація нової антикорупційної політики й антикорупційної стратегії розвитку України зумовлюють створення належної правової основи для діяльності суб'єктів антикорупційної діяльності шляхом реформування законодавства. Останніми роками в Україні ухвалено низку нових нормативно-правових актів щодо запобігання і протидії корупції та створено декілька нових державних інституцій на виконання міжнародних рекомендацій і міжнародних нормативно-правових актів, ратифікованих Україною. Згідно з положеннями ст. 20 Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією

(ETS 173) від 27 січня 1999 р. кожна сторона вживатиме таких заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення спеціалізації персоналу й органів на боротьбі з корупцією. Для того, щоб вони могли здійснювати свої функції ефективно та без будь-якого невинного тиску, вони повинні мати необхідну самостійність відповідно до основоположних принципів правової системи держави-сторони. Держави-сторони забезпечуватимуть персоналу таких органів підготовку та фінансові ресурси, достатні для виконання його завдань¹. Було враховано рекомендації Організації економічного співробітництва і розвитку щодо спеціалізації інститутів боротьби проти корупції [1, с. 18–19]. Так, протягом 2014–2016 рр. в Україні створено низку нових спеціальних антикорупційних органів державної влади: Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Спеціалізовану антикорупційну прокуратура. У ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 р. № 1700-VII вони визначаються як спеціально уповноважені суб'єкти у сфері протидії корупції, до яких загалом закон відносить органи прокуратури та Національної поліції, Національне антикорупційне бюро України і Національне агентство з питань запобігання корупції². Аналіз цієї норми дозволяє зробити висновок, що законодавець умовно поділив спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції на дві категорії:

1) спеціально уповноважені органи державної влади у сфері протидії корупції, до яких належать Національне антикорупційне бюро України та Національне агентство з питань запобігання корупції;

2) спеціально уповноважені органи прокуратури та Національної поліції у сфері протидії корупції.

До першої групи законодавець відносить відокремлені та самостійні державні органи, що мають власну структуру підрозділів. Так, згідно зі ст. 5 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро» Національне бюро є юридичною особою публічного права та складається з центрального і територіальних управлінь, які мають власну структуру та штатний розпис³. Отже, Національне антикорупційне бюро не входить як структурний елемент до якого-небудь іншого

¹ Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (ETS 173) : від 27.01.1999 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_101 (дата звернення: 19.09.2020).

² Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18> (дата звернення: 19.09.2020).

³ Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18> (дата звернення: 19.09.2020).

органу державної влади, а тому є відокремленим органом державної влади.

Схожого висновку можна дійти і стосовно Національного агентства з питань запобігання корупції, яке відповідно до ст. 4 згаданого вище Закону України є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику.

Що стосується другої категорії спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, то вони мають інший організаційно-правовий статус. Словосполучення «органи прокуратури та Національної поліції» вказує, що законодавець застосовує інший підхід до визначення кола цих суб'єктів. Так, немає вказівки на конкретний відокремлений орган державної влади, йдеться, імовірно, про певні органи, які входять до системи прокуратури та Національної поліції. Наприклад, відповідно до Закону України «Про прокуратуру» систему прокуратури України складають Офіс Генерального прокурора, обласні прокуратури, окружні прокуратури та Спеціалізована антикорупційна прокуратура¹. Примітно, що профільний Закон прямо визнає органами прокуратури Офіс Генерального прокурора, обласні й окружні прокуратури. Це випливає зі змісту ч. 4 ст. 7 Закону України «Про прокуратуру»: Офіс Генерального прокурора є органом прокуратури вищого рівня щодо обласних та окружних прокуратур, обласна прокуратура є органом прокуратури вищого рівня щодо окружних прокуратур, розташованих у межах адміністративно-територіальної одиниці, що підпадає під територіальну юрисдикцію відповідної обласної прокуратури. Що стосується Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, то її організаційно-правовий статус визначено як «самостійний структурний підрозділ Офісу Генерального прокурора» на рівні з департаментами, управліннями, відділами, а також Генеральною інспекцією (частини 3, 5 ст. 8 Закону України «Про прокуратуру»).

У зв'язку з цим виникає питання, чи є Спеціалізована антикорупційна прокуратура органом прокуратури? Відповідь слід шукати за допомогою аналізу ознак цього органу як державного. Це зумовлюється діалектичним зв'язком понять «орган державної влади» та «орган прокуратури» як категорій загального й окремого.

В юридичній науці виділяють вісім ознак державного органу:

1) орган держави володіє певною самостійністю, автономією, проте є частиною єдиного механізму держави, посідає в державній машині своє місце та міцно пов'язаний з іншими її частинами;

¹ Про прокуратуру : Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> (дата звернення: 19.09.2020).

2) орган держави складається з державних службовців, які перебувають в особливих правовідносинах з органом;

3) службовці держави безпосередньо не виробляють матеріальних благ, тому їх утримання покладається на суспільство;

4) органи держави мають внутрішню будову (структуру), складаються з підрозділів, об'єднаних єдністю цілей, заради досягнення яких їх утворено, і дисципліною, якої всі службовці зобов'язані дотримуватися;

5) найважливішою ознакою органу держави є наявність у нього компетенції – владних правоспроможностей (сукупності прав та обов'язків) певного змісту й обсягу (реалізація органом держави своєї компетенції – не лише його право, а й обов'язок);

6) згідно зі своєю компетенцією орган держави володіє владними повноваженнями, які виражаються:

а) в можливості видавати обов'язкові до виконання правові акти, які можуть бути нормативними або індивідуально визначеними (акти застосування норм права);

б) у забезпеченні виконання правових актів органів держави шляхом застосування різних методів, у тому числі методів примусу;

7) для здійснення своєї компетенції орган держави наділяється необхідною матеріальною базою, має фінансові кошти, свій рахунок у банку, джерело фінансування (з бюджету);

8) орган держави бере активну участь у реалізації функцій держави, використовуючи для цього відповідні форми і методи [2, с. 159–161].

Вважаємо, що всі перелічені функції притаманні Спеціалізованій антикорупційній прокуратурі. Так, цей орган перебуває в системі прокуратури, на більш високому рівні – в системі органів державної влади. Водночас він є відносно самостійним, автономним від Офісу Генерального прокурора та прокуратур нижчих рівнів. Це виявляється насамперед в окремих нормах, які регулюють порядок функціонування Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Наприклад, відповідно до ч. 5 ст. 8 Закону України «Про прокуратуру» Генеральний прокурор, його перший заступник та заступники не мають права давати вказівки прокурорам Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та здійснювати інші дії, які прямо стосуються реалізації прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури їхніх повноважень¹. Письмові накази адміністративного характеру, які стосуються організації діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, видаються за обов'язковим погодженням керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури.

На нашу думку, в Законі України «Про прокуратуру» слід чітко визначити організаційно-правовий статус Спеціальної антикорупційної прокуратури як органу прокуратури, а не просто підрозділу у

складі Офісу Генерального прокурора. Це дозволить узгодити його положення з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції». Пропонуємо внести зміни до ч. 1 ст. 7 Закону України «Про прокуратуру», доповнивши її словом «органів» після слова «систему» та перед словом «прокуратури». Отже, норма буде така: «систему органів прокуратури становлять: 1) Офіс Генерального прокурора; 2) обласні прокуратури; 3) окружні прокуратури; 5) Спеціалізована антикорупційна прокуратура».

У свою чергу, поняття «органи прокуратури», як було зазначено раніше, охоплює більше коло державних органів, якими поряд зі Спеціальною антикорупційною прокуратурою є окружні й обласні прокуратури і, власне, Офіс Генерального прокурора. І якщо Спеціалізована антикорупційна прокуратура, беззаперечно, може вважатися спеціально уповноваженим суб'єктом у сфері протидії корупції, адже така діяльність є її основною, тобто спеціальною функцією відповідно до законодавства України, то щодо інших виникає питання. Закон України «Про прокуратуру» передбачає, що Спеціалізована антикорупційна прокуратура виконує три функції, спрямовані на протидію корупції: 1) здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; 2) підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях; 3) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених Законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями, а також представництво у межах своєї компетенції інтересів держави у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави.

Що стосується інших типів органів прокуратури, то з аналізу їх функціонального навантаження можна дійти висновку, що протидія корупції не є їх основною функцією. Так, згідно з ч. 1 ст. 8 профільного Закону Офіс Генерального прокурора організовує та координує діяльність усіх органів прокуратури, забезпечує належне функціонування Єдиного реєстру досудових розслідувань та його ведення органами досудового розслідування, визначає єдиний порядок формування звітності про стан кримінальної протиправності і роботу прокурора з метою забезпечення ефективного виконання функцій прокуратури, а також здійснює управління об'єктами державної власності, що належать до сфери управління Офісу Генерального прокурора.

Обласні й окружні прокуратури виконують загальні функції прокуратури, передбачені ст. 2 Закону України «Про прокуратуру»: 1) підтримання державного обвинувачення в суді; 2) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених Законом та главою 12 розділу III Цивільного процесуального кодексу України; 3) нагляд за додержанням законів органами, що

провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; 4) нагляд за додержанням законів під час виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Зрозуміло, що ці функції передбачають і протидію корупції в певній частині, наприклад щодо підтримання державного обвинувачення в суді за корупційними злочинами, не підслідними Національному антикорупційному бюро України. Проте ці функції ніяк не можна визнати основними.

Отже, спеціально уповноваженим суб'єктом у сфері протидії корупції серед наявних органів прокуратури можна визнати лише Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру. У зв'язку з цим застосування в ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» терміна «органи прокуратури» є необґрунтованим і таким, що призводить до хибного розширення кола суб'єктів протидії корупції. На практиці це може призвести до неоднозначного тлумачення цієї юридичної норми, тому пропонуємо конкретизувати коло органів прокуратури, що є спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції, шляхом заміни словосполучення «органи прокуратури» на словосполучення «Спеціалізована антикорупційна прокуратура».

Схоже питання слід порушити також щодо органів Національної поліції як спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції. Якщо не вдаватися до аналізу складових системи органів Національної поліції, слушною вбачається постановка питання про спеціалізацію цього центрального органу виконавчої влади в контексті нашого дослідження, тобто про те, чи можна вважати Національну поліцію або її окремі органи спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції.

Раніше поширеною була думка про критерій віднесення будь-якого державного органу до категорії спеціального. Відомо, що в літературі органи державної влади поділяються за широтою компетенції на органи загальної компетенції та органи і спеціальної компетенції [3, с. 334]. Як правило, під час класифікації органів державної влади в тій чи іншій сфері вказується, що органи спеціальної компетенції мають одну основну функцію у відповідній сфері [4, с. 113; 5, с. 210]. Отже, в контексті нашого дослідження важливо визначити, чи є протидія корупції основною функцією Національної поліції або окремих її органів.

Закон України «Про Національну поліцію» визначає чотири завдання цього правоохоронного органу: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидія злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій

потребують такої допомоги¹. Можна побачити, що законодавство не виділяє окремої функції Національної поліції, яка стосувалася, б протидії корупції. Частково протидія корупції може розглядатись у складі таких функцій, як забезпечення публічної безпеки та порядку, охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства та держави і протидія злочинності, адже остання порушує публічні безпеку і порядок, у багатьох випадках права і свободи людини, не відповідає інтересам держави, а деякі з її форм визнаються законом злочинами. Однак це не дає підстав стверджувати, що протидія корупції є основною функцією Національної поліції, а отже, остання не є спеціально уповноваженим суб'єктом у сфері протидії корупції.

Відкритим залишається питання щодо того, чи є у структурі Національної поліції органи, які можна вважати спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції, тобто для яких протидія корупції є основною функцією.

Закон України «Про Національну поліцію» у ст. 13 визначає, що систему поліції складають: 1) центральний орган управління поліції; 2) територіальні органи поліції. Також у складі поліції функціонують: 1) кримінальна поліція; 2) патрульна поліція; 3) органи досудового розслідування; 4) поліція охорони; 5) спеціальна поліція; 6) поліція особливого призначення.

Діяльність окремих підрозділів поліції у сфері протидії корупції відповідно до законодавства зводиться до такого: 1) здійснення досудового розслідування злочинів корупційної спрямованості; 2) здійснення провадження у справах про корупційні адміністративні правопорушення; 3) внутрішній контроль за дотриманням антикорупційних обмежень працівниками поліції.

Однак указані функції не є основними для підрозділів слідства, оперативно-розшукової діяльності, внутрішньої безпеки тощо, адже слідчі поліції розслідують злочини й іншої спрямованості, поліцейськими здійснюється провадження в інших категоріях справ про адміністративні правопорушення, а ті окремі слідчі підрозділи, що спеціалізуються та здійснюють досудове розслідування корупційних злочинів, є не органами поліції, а складовим відділом у певному органі поліції. Так, відповідно до Положення про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України, затвердженого Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 6 липня 2017 р. № 570 слідчі підрозділи Національної поліції України є структурними підрозділами апарату центрального органу управління поліції, її територіальних органів – головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 19.09.2020).

Києві, територіальних (відокремлених) підрозділів головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві¹. Отже, вони не мають правового статусу органу Національної поліції в розумінні ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції».

Указане дозволяє наголосити на необхідності внесення змін до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» шляхом заміни словосполучення «органи Національної поліції» на словосполучення «підрозділи Національної поліції». Таким чином, ті структурні підрозділи органів Національної поліції, які реалізують компетенцію у сфері протидії корупції, можуть бути визнані спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції.

Висновки

За результатами дослідження наголошено на тому, що застосування в ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» терміна «органи прокуратури» є необґрунтованим і таким, що призводить до хибного розширення кола суб'єктів протидії корупції. На практиці це може призвести до неоднозначного тлумачення цієї юридичної норми. У зв'язку з цим запропоновано конкретизувати коло органів прокуратури, які є спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції, шляхом заміни словосполучення «органи прокуратури» на словосполучення «Спеціалізована антикорупційна прокуратура». Також встановлено, що функція із протидії корупції не є основою для органів Національної поліції, у зв'язку з чим запропоновано внести зміни до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», наділивши статусом спеціально уповноваженого суб'єкта у сфері протидії корупції окремі підрозділи Національної поліції.

Список бібліографічних посилань: **1.** Спеціалізовані інституції у боротьбі проти корупції: огляд моделей / Організація економічного співробітництва і розвитку, Мережа боротьби проти корупції для країн Східної Європи і Центральної Азії. Париж, 2007. 133 с. URL: <http://www.oecd.org/corruption/asp/39972270.pdf> (дата звернення: 19.09.2020). **2.** Теория государства и права : учебник / под ред. В. М. Корельского, В. Д. Перевалова. 2-е изд., изм. и доп. М. : НОРМА, 2002. 616 с. **3.** Юридична енциклопедія : у 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. Київ : Укр. енцикл., 2002. Т. 4: Н–П. 720 с. **4.** Мельник П. В. Система органів державного управління в галузі охорони лісів Карпатського регіону. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2002. Вип. 8. С. 112–115. **5.** Хохлова І. В., Макагонюк А. М. Класифікація органів державного контролю у сфері надокристування. *Вісник Луганського*

¹ Положення про слідчі підрозділи Національної поліції України : затв. Наказом МВС України від 06.07.2017 № 570 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17> (дата звернення: 19.09.2020).

державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка. 2014. № 3–4 (68). С. 208–213.

Надійшла до редколегії 22.09.2020

Strelianyi V. I. The Current Status of Administrative and Legal Regulation of the Activities of Specially Authorized Entities in the Field of Combating Corruption in Ukraine

The author has revealed the content of the term of “specially authorized entities in the field of combating corruption” contained in Part 1 of the Art. 1 of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption”. By analyzing the current administrative legislation of Ukraine, the range of public authorities that fall under this concept has been identified. Based on the classification of public authorities existing in administrative science, which are divided into agencies of general and special competence, the author has provided recommendations to improve the list of those public agencies that have the status of specially authorized entities in the field of combating corruption. According to the results of the study, the author has formulated an exhaustive list of specially authorized entities in the field of combating corruption in Ukraine, has provided propositions to improve the provisions of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” and the Law of Ukraine “On Prosecutor’s Office” in regard to the administrative and legal status of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor’s Office. The author has offered to amend Part 1 of the Art. 7 of the Law of Ukraine “On the Prosecutor’s Office”, supplementing it with the word “agencies” after the word “system” and before the word “prosecutor’s office”. Thus, this norm will look like this: “the system of agencies of prosecutor’s offices will consist of: 1) Attorney General’s Office; 2) prosecutor’s offices in oblasts; 3) regional prosecutor’s offices; 4) Specialized Anti-Corruption Prosecutor’s Office. It has been established that only the Specialized Anti-Corruption Prosecutor’s Office can be recognized as a specially authorized entity in the field of combating corruption among the existing prosecutor’s offices. In this regard, the application of the term of “agencies of prosecutor’s office” in Part 1 of the Art. 1 of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” is not grounded and leads to a false expansion of the range of anti-corruption entities. In practice, this may lead to an ambiguous interpretation of this legal norm. In this regard, the author has offered to specify the range of prosecutorial agencies that are specially authorized entities in the field of counteraction by replacing the phrase “agencies of prosecutor’s office” with the phrase “Specialized Anti-Corruption Prosecutor’s Office”. It has been determined that either the National Police of Ukraine or its separate agencies are not specially authorized entities in the field of combating corruption. In this regard, it has been offered to amend Part 1 of the Art. 1 of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” by replacing the phrase “National Police” with the phrase “National Police Units”. Thus, those structural subdivisions of the National Police agencies that exercise competence in the field of combating corruption may be recognized as specially authorized entities in the field of anti-corruption.

Key words: anti-corruption, public authorities of special competence, Specialized Anti-Corruption Prosecutor’s Office, National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, National Agency for Prevention of Corruption, Prosecutor’s Office, National Police agencies.

